

שני חדשים וחצי. אברהם ספיקווק, בנימין גלסמן, ראלף קוק. הסברהי להם ההבדל היסודי בין יהודי יבשראל ובין יהודי בחפוצות. כל יהודי בחפוצות הוא אישיות מפוצלת האדם (האמריקני) לחוד והיהודי לחוד. באמת רוב רובו של זמנו הוא אמריקני, רק פעמים אחדות בשנה, או מכסימוס פעם בשבוע כשהוא הולך לכנסת או למרכז יהודי - הוא יהודי. פה אין מחיצה בין האדם שבו ובין היהדות, תמיד אדם ותמיד יהודי. היהדות אינה רק תפילה - אם הוא מתפלל - אלא כל החיים הם היהודים והרוחניים - הם יהודים, מעשי ידיו או רוחו. באמריקה הכל מעשי ידי אחרים. גם האדוקים סוף בניהם להתפזר ולחטבולל - בלי אידיאולוגיה להתבוללות כזו שהיתה בגרמניה במאה התשע עשרה. מסופקני אם בעוד חמשים שנה יהיו יהודים באמריקה, כי ההתבוללות - שלא מדעת - הולכת וגדלה. לפני המדינה היו גורמי העליה שנים² מצוקה וחזון משיחי או חזון גאולה. ברוב הארצות שבהם יושבים יהודים (מחוץ לבלוק הקומוניסטי) אין מצוקה,, ורק הכוח המושך של ישראל יהווה גורם לעליה. תבוא רק העידית של היהדות הצעירה בעלה צרכים רוחניים. ויש חשש מיוסד כי רק בישראל ישארו יהודים - בין שיהיו אדוקים מסרתיים או חפשיים בדעת.

19.1.65, יום ג' טז' שבט

בבוקר באו אצלי דר. הלל ברזל, פנינה רפופורס, אוהב קריב, משה סיבר,

מאוהדי תנועת הצופים עורכים כנס שנהי ביום 21 בפברואר בערב במלון דן בת"א

של אוהדי הצופים ומזמינים אותי ואת פוליה לארוחה, ומבקשים שאדבר על הצורך

בחלוציות להתישבות ולצבא, לשוב הנגב ולקליטת אורחים. יש בארץ 30000 צופים, מהם 5000 בני מיעוטים, בגיל 9 נכנסים לצופים. עד גיל 18 נשארים רק 30%. מאלה הולכים 35% לנחל, עד סיום נחל בצבא נשארים 15-20 אחוז, בהתישבות נשארו 7-8%. בשנהיים האחרונות של חינוך תיכוני יש הטבה חלוצית, בעיקר ביחס לצבא. הסיבה - נחגברה הרגשת הבטחון. אבל מרגישים גם בשאר הבעיות החמורות: בטחון, קליטת עליה (לא רק כלכלית) חינוך ומדע, הפרדת השכמה.

- בערב היחה לי אספה בחל יוסף. סבוראי, דב סיני דיברו נגד ועדה חקירה. מורעלים על ידי . יש גם מבוכה - חשש מפילוג במפלגה ומחוסר ממשלה בישראל. הצבור באולם היה מחולק באהדתו. אחרי האספה נתקיימה שיחה עם חברים אחדים עד שהים. בארבע לפנות בוקר חזרתי לח"א.

21.1.65, יום ה' יח' שבט

בעשר בא אצלירוזן לפי הזמנתי. השיחה לא אסס עלתה יפה. הוא מר נפש, נימה לי מפני שהוא יודע בעומק לכו שנגרר אחרי אטכול ועשה שגיאות, ואין לו אומץ לב להכיר זאת אפילו לעצמו. סיפרתי לו על הומר חדש שנחבלה, על סירוב אטכול וחברים אחרים לשמוע עדים שהוא דרש לשמעט, ולא עמד על דעהו. נראה לי שנפרד ממני ברוגז, וחבל לי על האיש הזה, כי ביסודו הוא אדם הגון אבל חלש.